

[Alfred Andersen]

erhvervsliv. Det har været deres berundelse, når vi har været ude, aldrig den høje løn.

Den økonomiske vismandsrapport fortæller os, at vores bytteforhold i den danske udenrigshandel blev forbedret i 1978 takket være faldet i råvarepriserne. Så selv om vores industriimport havde en langsom vækst på 4 pct., var der her tale om en større mængdemæssig vækst, fortæller vismændene os, nemlig på 9 pct.

Endelig siger vismændene, at når man ikke nåede større højder i vores eksport, så var det ikke, fordi vi ikke var konkurrencedygtige, nej, så var det, fordi de lande, vi handlede med, havde en stærk konjunkturafmatning. Altså heller ikke her kan man finde en begrundelse for regeringens indgreb.

Af vismandsredøgørelsen fremgår det også, at arbejdernes realløn er faldet $\frac{1}{2}$ til 1 pct., og for tjenestemændenes vedkommende er den faldet 4 pct. Derimod ser det anderledes ud med erhvervsindtægterne. I første række er det landmændene, som på grund af den gode høst noterer sig for klækkelige bruttoindkomstfremgange på helt op til 20 pct. – og ikke nok med en bruttoindkomstfremgang på 20 pct., nettofremgangen efter fradraget af ejendomsskatter og afskrivninger har været endnu større, siges der. For de selvstændige i byerhvervene er der tale om en indtjeningsfremgang på godt en halv snes pct. Læser man videre i den økonomiske redegørelse, så finder man ud af, at der valutarisk er basis for en fremgang på $2\frac{1}{2}$ pct.

Derfor kan jeg kun se det fremsatte forslag som et forsøg på at forhindre lønmodtagerne i at få den andel i den økonomiske vækst, som redegørelsen giver os mulighed for. Det er måske forståeligt, at de borgerlige partier optræder som de privilegeredes værnere, men at også socialdemokratiet er at finde i dette selskab, er mindre forståeligt. Det er, som jeg skrev i et fynsk dagblad, da arbejder- og bonderegeringen blev dannet, som om socialdemokratiet er blevet bondefanget med denne koalition.

Der har været talt meget om, at der ikke er noget alternativt forslag til dette regeringsindgreb. For det første vil jeg sige, at indgreb i overenskomster er jo ikke en samfundsøkonomisk løsning på problemerne. Det store økonomiske problem er jo samfundets liberale struktur, og lige meget hvor stor økonomisk fremgang vi har, er samfundet i kon-

stant krise. Alle var enige om, at EF gav os en stor økonomisk fremgang, men hvad har vi så gjort ved den økonomiske fremgang? Vi har stadig væk kriser. Det er, fordi liberalisterne ikke vil være med til at styre forbrug og produktion, men tror, at man kan klare økonomien ved at styre lønmodtagernes forbrug.

Socialistisk folkeparti har gang på gang peget på det nødvendige i mere planlægning. Så længe man ikke vil det, vil samfundet altid befinde sig i krise, og det kan man ikke undgå ved nok så mange indgreb. Overenskomstindgreb betragter vi som sagt ikke som nogen løsning, men kun som et forsøg på at vælte krisen over på lønmodtagerne og som et forsøg på at værne de i forvejen privilegerede.

Derfor er det klart, at et sådant indgreb vil vi aldrig kunne stemme for.

Tyroll (VS):

Jeg skal først gøre nogle bemærkninger til hr. Kjeld Olesen, fordi hr. Kjeld Olesen forsøgte at blæse og have mel i munden samtidig. Hr. Kjeld Olesen sagde, at han var enig med hr. Ole Henriksen i, at fagbevægelsen skulle være en katalysator, og samtidig kommer hr. Kjeld Olesen med nogle bemærkninger om, at hvis de varslede konflikter løb af stablen, ville befolkningens reaktion være vendt imod, at man fik disse konflikter. Med andre ord bruger hr. Kjeld Olesen befolkningen – den store almindelige befolkning, som er socialdemokratiets vælgergrundlag – som en trussel imod fagbevægelsen, som en trussel imod, at man gør det til en realitet, at man bruger de midler, man har, nemlig en storkonflikt, for at få overenskomstresultater.

Det er vel et meget godt udtryk for det, vi har set er udviklingen i den socialdemokratiske arbejderbevægelse, som jo siger, at den igennem en tredeling skal vinde resultater for arbejderklassen. Det er igennem en tredeling, der går på partiet, fagbevægelsen og kooperationen. Kooperationen vil jeg holde udenfor; der er ikke de store resultater at fremvise dér. Ej heller er der det åbenbart på de andre områder. Der er jo tale om, at dér, hvor man sagde at man ville opnå resultater både igennem det fagpolitiske arbejde, igennem fagbevægelsen og igennem det parlamentariske, dér vender statsmagten sig med